

Un menyspreu a la Generalitat

DAVID MIRÓ, periodista

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 16 de juliol del 2010

Sempre he defensat, fins i tot en els seus pitjors moments, el nivell i el compromís dels polítics catalans amb el seu país. Ho he fet per contrast (sóc valencià i els asseguro que allà la baixesa i la mesquinesa són molt superiors), per convenciment que no hi ha gaires sectors (principalment el meu, el periodístic) que puguin donar lliçons de res als nostres representants i per responsabilitat, perquè pel camí del menyspreu als polítics s'arriba molt ràpid al populisme o, encara pitjor, al totalitarisme. Però hi ha moments en què no hi ha més remei que plantar-se i baixar de l'autobús. Perquè fins i tot el legítim tacticisme en què es mou la política actual té límits. Per exemple, quan està en joc el prestigi de les institucions. I això d'Artur Mas ahir, i em fa mal dir-ho perquè no en tinc mala opinió, em va semblar un dels actes més lamentables de la història de la Generalitat contemporània.

Em resulta difícil imaginar una manera més refinada de menyspreu a la institució que la d'acceptar la invitació del president i després teatralitzar un cop de porta, sortir d'amagatotis esbossant un «ja us ho fareu» amb un mig somriure. Un desaire de tanta magnitud només es produeix en aquell que es creu per sobre de la institució o que considera que només si ell l'ostenta és mereixedora de respecte. Ahir Mas va voler deixar clar que considera José Montilla com un estrany, un alcalde metropolità vingut a més, com a màxim un president de diputació, però mai, mai com el legítim president de la Generalitat.

¿Potser algú pot pensar que els crits contra Montilla de dissabte van ser una reacció espontània? Jo crec que són fruit d'una estratègia política que ahir va tenir el seu corol·lari a les portes del Palau. Josep-Lluís Carod-Rovira acostuma a dir que amb l'elecció de Montilla Catalunya va segellar la seva unitat civil. Se li oblida que perquè això fos així calia l'acceptació de la seva presidència per part de la dreta nacionalista (i part de l'esquerra). No ha estat així. La manifestació de dissabte va ser multitudinària, sí, però no tan transversal com s'hauria hagut d'esperar. Per això a Joan Puigcercós li va agafar un atac de pànic al veure sortir Mas de la reunió. La trampa era evident, tant que costa creure que es fes amb tanta desimboltura, com si dissabte no hagués passat res, com si dissabte molts crits no haguessin anat també contra els polítics en general, per la seva falta d'altura de mires, i no només contra Montilla el xarnego.

Acabo. Catalunya és una nació. I és probable que en el futur sigui un estat independent si així ho volen els seus ciutadans. Però abans s'haurà de recompondre tot el que s'ha destruït aquests anys. Començant per la unitat civil, les seves institucions i el prestigi de la política.